

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/548/2014
Identifikačné číslo spisu:	3113205152
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3113205152.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Y. D., bývajúcej v J., zastúpenej Občianskym združením „Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov“, so sídlom v Košiciach, Škultétyho 3, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31690904, zastúpenej advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocké schody č. 2/A, IČO: 36 861 545, o zrušení rozhodcovského rozsudku, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 13C/41/2013, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 27. júna 2014 sp.zn. 4Co/544/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobou doručenou Okresnému súdu Trenčín dňa 27. februára 2013 sa žalobkyňa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku sp.zn. 2C/2924/2012 zo dňa 19. januára 2012 podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Okresný súd Trenčín uznesením z 22. novembra 2013 č.k. 13C/41/2013-161 zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm.c/ O.s.p. Rozhodol tak s odôvodnením, že pokiaľ žalobkyňa aj založila svoju právnu argumentáciu na rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012 to ešte neznamená, že na ňu súd nemôže prihliadať resp.sa s ňou stotožniť alebo nestotožniť. Namietané skutočnosti nemôžu byť dôvodom na prerušenie konania, pretože by tým mohlo dôjsť k porušeniu práva účastníka na prejednanie veci bez zbytočných prietahov.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Trenčíne uznesením z 27. júna 2014 sp.zn. 4Co/544/2014 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Zhodne so súdom prvého stupňa bol toho názoru, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109

ods.2 písm. c/ O.s.p., pretože v konaní pred ústavným súdom nejde o skúmanie vecných otázok konkrétneho sporu a nie je zrejmé ako bude vo veci ústavnej sťažnosti v konečnom dôsledku rozhodnuté. Doplnil, že slovenský právny poriadok nie je založený na precedenčnom systéme a samotný ústavný súd zastáva právny názor, že jeho rozhodnutia vo veciach sťažností sa týkajú v podstate len týchto sťažností a nie sú v zásade globálne záväzné. Prerušenie konania v danej situácii by bolo tiež v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka,“) dovolanie. Uviedla, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nedostatočne zdôvodnené a nepreskúmateľné, odvolací súd sa nevysporiadal s jej podstatnými odvolacími argumentami. Bola toho názoru, že je nesprávny záver súdov nižšieho stupňa ohľadom neexistencie dôvodov na prerušenie konania, pretože ak Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatuje, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp.zn. 6Cdo/1/2012, ktoré riešilo otázku neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, boli porušené jej práva v exekučnom konaní, bude zároveň zrejmé, že najvyšší súd riešil označenú otázku protiprávnym spôsobom a na jej riešenie potom nebude možné prihliadať. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., dospel bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) k záveru, že tento opravný prostriedok nie je procesne prípustný a treba ho odmietnuť.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014). Dovolateľom napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaná v dovolaní výslovne tvrdila, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pretože odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bolo nedostatočné a nepreskúmateľné.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov (ide napr. o právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom,

vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na rešpektovanie účinkov právoplatnosti rozhodnutia a pod.).

Podľa názoru dovolacieho súdu nemožno v prejednávanej veci o takomto porušení hovoriť. Z určujúceho - obsahového - hľadiska (viď § 41 ods. 2 O.s.p.) zo strany dovolateľky ide o námietky voči správnosti právneho záveru odvolacieho súdu v otázke, či sú dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods.1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí.

Dovolanie je odôvodnené aj nesprávnosťou právneho záveru odvolacieho súdu, teda nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ako už bolo vyššie uvedené nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods.1 O.s.p., sám o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011).

Dovolací súd napokon dopĺňa, že vo veci, kvôli ktorej sa žalovaná domáhala prerušenia konania, už bolo rozhodnuté nálezom ústavného súdu z 30. septembra 2014 sp. zn. II. ÚS 382/2013 tak, že základné práva žalovanej podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 1 CoE 171/2011 z 23. júna 2011 a sp.zn. 1 CoE 418/2011 z 8. augusta 2011 a postupom a rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012 a sp.zn. 5 Cdo 112/2012 z 22. novembra 2012 porušené neboli, sťažnostiam žalovanej vo zvyšnej časti nevyhoveli. Dôvod prerušenia, ktorého sa domáhala žalovaná v tejto veci, teda odpadol.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.